

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Josefem, advokátem se sídlem Velkomoravská 378/1, Hodonín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 10. 2006, čj. 15528/06-1100-706807, čj. 15529/06-1100-706807, čj. 15530/06-1100-706807, čj. 13765/06-1300-708460, čj. 13766/06-1300-708460, čj. 13767/06-1300-708460, čj. 13768/06-1300-708460, čj. 13769/06-1300-708460, čj. 13770/06-1300-708460, čj. 13771/06-1300-708460, čj. 13772/06-1300-708460, čj. 13773/06-1300-708460, čj. 13774/06-1300-708460 a čj. 13775/06-1300-708460, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, čj. 29 Af 30/2011 - 122,

takto:

I. Výrok III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, čj. 29 Af 30/2011 - 122, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 10. 2006, čj. 15529/06-1100-706807, čj. 15530/06-1100-706807, čj. 13766/06-1300-708460, čj. 13767/06-1300-708460, čj. 13768/06-1300-708460, čj. 13769/06-1300-708460, čj. 13770/06-1300-708460, čj. 13771/06-1300-708460, čj. 13772/06-1300-708460, čj. 13773/06-1300-708460, čj. 13774/06-1300-708460 a čj. 13775/06-1300-708460, a rozhodnutí Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou ze dne 7. 12. 2005, čj. 72170/05/311921/6168, čj. 72186/05/311921/6168, ze dne 6. 12. 2005, čj. 72375/05/311921/6168, čj. 72383/05/311921/6168, čj. 72398/05/311921/6168, čj. 72401/05/311921/6168, čj. 72406/05/311921/6168, čj. 72410/05/311921/6168, čj. 72414/05/311921/6168, čj. 72419/05/311921/6168, čj. 72424/05/311921/6168 a čj. 72430/05/311921/6168, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasačních stížnostech 25.050 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jaromíra Josefa, advokáta.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci a stručný popis dosavadního průběhu řízení

[1.] Dne 25. 2. 2002 zahájil Finanční úřad ve Veselí nad Moravou (dále jen „správce daně“) u daňového subjektu, F. H., daňovou kontrolu za zdaňovací období let 1998, 1999 a 2000.

[2.] V průběhu provádění kontroly F. H. zemřel. Rozhodnutím z 10. 1. 2003, čj. 145/03/311900/3257, správce daně ustanovil dle § 10 odst. 6 a § 57 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“ či „d. ř.“), zástupcem pro daňové řízení paní Mgr. M. H. K odvolání žalovaný toto rozhodnutí změnil tak (rozhodnutí žalovaného z 19. 6. 2003, čj. 1358/03/FŘ/150, právní moc dne 26. 6. 2003), že Mgr. M. H. byla ustanovena společnou zástupkyní dědiců ze zákona, jimiž byli Mgr. M. H., D. H. a žalobce.

[3.] Na základě výsledků daňové kontroly správce daně rozhodnutími z 6. 12. 2005 dodatečně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za několik zdaňovacích období (4. čtvrtletí roku 1998 až 2. čtvrtletí roku 2001) a rozhodnutími ze 7. 12. 2005 dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1998, 1999 a 2000.

[4.] Rozhodnutími z 26. 10. 2006 uvedenými v záhlaví tohoto rozsudku zamítlo Finanční ředitelství v Brně odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům.

[5.] Žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem z 11. 11. 2008, čj. 29 Ca 361/2006 - 65.

[6.] Rozsudek krajského soud byl však následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 Afs 27/2009 - 109. Nejvyšší správní soud původní rozsudek krajského soudu v této věci zrušil, neboť řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Konkrétně krajský soud při svém rozhodování nezohlednil prekluzi práva na doměření daně z příjmů fyzických osob a daně z přidané hodnoty.

[7.] Rozsudkem z 23. 2. 2012, čj. 29 Af 30/2011 - 122, krajský soud rozhodl ve věci znova tak, že zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 10. 2006, čj. 15528/06-1100-706807 a čj. 13765/06-1300-708460, a Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou datovaná ke dni 6. a 7. 12. 2005, čj. 72166/05/311921/6168 a čj. 72287/05/311921/6168, o dodatečném doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 1998 (výroky I. a II. rozsudku). Žalobu proti zbývajícím rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně krajský soud zamítl (výrok III. rozsudku).

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[8.] Žalobce (stěžovatel) se opětovně kasační stížností obrací na Nejvyšší správní soud a napadá výrok III. rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta část žaloby směřující proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně týkajícím se dodatečného doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1999 a 2000 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1999 až 2. čtvrtletí roku 2001 (rozhodnutí ze dne 26. 10. 2006, čj. 15529/06-1100-706807, čj. 15530/06-1100-706807, čj. 13766/06-1300-708460, čj. 13767/06-1300-708460, čj. 13768/06-1300-708460, čj. 13769/06-1300-708460, čj. 13770/06-1300-708460, čj. 13771/06-1300-708460, čj. 13772/06-1300-708460, čj. 13773/06-1300-708460, čj. 13774/06-1300-708460 a čj. 13775/06-1300-708460), a také výrok IV. rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

[9.] I u těchto zbylých rozhodnutí se stěžovatel dovolává prekluze práva doměřit daň. Uvádí, že úkonem směřujícím k vyměření nebo doměření daně bylo zahájení daňové kontroly dne 25. 2. 2002 a tento úkon zahájil běh nové tříleté prekluzivní lhůty, kdy lhůta k doměření daně začala běžet od konce roku 2002 a končila ke dni 31. 12. 2005. Vůči stěžovateli nebyl ze strany Finančního ředitelství v Brně učiněn žádný úkon směřující k doměření daně. Rozhodnutí, kterými byla stěžovateli pravomocně stanovena daňová povinnost, byla vydána až dne 26. 10. 2006, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jednak výroky III. a IV. rozsudku krajského soudu a jednak rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně vyčtená ve výroku III. krajského soudu pro nezákonnost.

III.
Vyjádření Finančního ředitelství v Brně ke kasační stížnosti

[10.] Finanční ředitelství v Brně označilo kasační stížnost za nepřípustnou podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť

krajský soud podle jeho názoru zcela respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu, stěžovatel navíc ani nenamítá, že by se krajský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Cituje i z odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož je podle něj zřejmé, že krajský soud závazný právní názor plně respektoval: „*Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, přezkoumal tento soud z moci úřední i bez návrhu žalobce, zda daň z příjmů fyzických osob a daň z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období (1998-2000 u daně z příjmů ..., 4. čtvrtletí 1998 - 2. čtvrtletí 2001 u daně z přidané hodnoty) byla vyměřena v zákonné lhůtě. Na podkladě nálezu Ústavního soudu ... a na základě rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ... dospěl k závěru, že dvě rozhodnutí žalovaného byla vydána po uplynutí prekluzivní lhůty.*“. Podle finančního ředitelství rovněž správní spis dokládá, že úkony byly činěny již od roku 2003. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

IV.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

IV. 1.
Přípustnost kasační stížnosti

[11.] Dříve než se Nejvyšší správní soud může věcně zabývat námitkami uvedenými v kasační stížnosti a posoudit, zda je kasační stížnost důvodná, zkoumá v prvé řadě, zda je kasační stížnost vůbec přípustná. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů uváděných stěžovatelem (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[12.] Finanční ředitelství v Brně zejména tvrdilo, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná z důvodu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., tedy, že krajský soud rozhodoval znovu poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, a kasační stížnost je podávána opětovně, přestože se krajský soud zcela řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a aniž by stěžovatel vůbec tvrdil, že se krajský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil.

[13.] V předchozí části rozsudku soud shrnul argumenty stěžovatele, jenž se dovolává prekluze práva na doměření daně také vůči všem zbylým dodatečným platebním výměrům, které nebyly krajským soudem zrušeny. V této argumentaci stěžovatele je tedy nutno spatřovat námitku, byť ne výslovně takto formulovanou, že krajský soud v těchto případech nezohlednil prekluzi daňové povinnosti, ač je tak povinen z úřední povinnosti učinit, čímž se odchýlil od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku čj. 1 Afs 27/2009 - 109. I ve správním soudnictví totiž platí, že každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen [§ 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.].

[14.] Navíc, jak je patrné z uvedeného rozsudku, ani Nejvyšší správní soud v něm konkrétně a podrobně nehodnotil veškeré úkony správních orgánů ve vztahu k případné prekluzi daňové povinnosti. Pouze se vyjádřil k (ne)včasnosti zahájení daňové kontroly, a to jak vzhledem k doměřované dani z příjmů fyzických osob, tak vzhledem k doměřované dani z přidané hodnoty. Především však krajský soud zavázal právním názorem na určení počátku a délky prekluzivní lhůty, stejně jako zdůraznil nutnost přihlížet k daňové prekluzi z úřední povinnosti. Opětovná kasační stížnost je přitom přípustná také v případě, pokud by v ní byly vzneseny námitky, které Nejvyšší správní soud v předchozím řízení neřešil (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS), což je také případ nyní posuzované věci.

[15.] Kasační stížnost je tedy přípustná.

[16.] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil ke zkoumání důvodnosti kasační stížnosti.

IV. 2.
Důvodnost kasační stížnosti

[17.] Ačkoli stěžovatel neoznačil ve své kasační stížnosti jako důvod pro její podání žádný z těch, jež jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti nicméně vyplývá, že se dovolává důvodu zakotveného v § 103 odst. 1 písm. a), tedy nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to otázky prekluze daňové povinnosti.

[18.] V rozsudku krajského soudu sice, jak ve svém vyjádření uvedlo také Finanční ředitelství v Brně, zaznělo, že: „[P]*řezkoumal* [...] *z moci úřední i bez návrhu žalobce, zda daň z příjmů fyzických osob a daň z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období (1998-2000 u daně z příjmů fyzických osob, 4. čtvrtletí 1998 – 2. čtvrtletí 2001 u daně z přidané hodnoty) byla vyměřena v zákonné lhůtě. Na podkladě nálezu Ústavního soudu* [...] *a na základě rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu* [...] *dospěl k závěru, že dvě rozhodnutí žalovaného byla vydána po uplynutí prekluzivní lhůty*.“, nicméně otázkou je, zda byl tento princip nahlížení na daňovou prekluzi skutečně v rámci hodnocení postupu správních orgánů bez výjimky použit. Nejvyšší správní soud je přitom toho názoru, že nebyl, a to z následujících důvodů.

[19.] Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti. Daňová kontrola byla zahájena 25. 2. 2002, tedy dostatečně včas, aby daňovému subjektu mohla být doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1999 a 2000 a daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1999 až 2. čtvrtletí 2001. K včasnosti zahájení daňové kontroly se ostatně již ve svém předchozím rozsudku vyjádřil Nejvyšší správní soud a konstatoval, že vzhledem k uplatnění náhledu na běh prekluzivní lhůty převažívšímu nakonec v judikatuře Ústavního soud a Nejvyššího správního soudu, pracovně nazvanému „3+0“ (k tomu blíže viz dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 27/2009 - 109), byla daňová kontrola pozdě, tedy až po uplynutí prekluzivní lhůty, zahájena vůči daňové povinnosti k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 a daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 1998. Další úkony správce daně ve

vztahu k daňové prekluzi však již Nejvyšší správní soud neposuzoval, maje za to, že to bude v dalším řízení úkolem právě krajského soudu.

[20.] Aby mohl soud zhodnotit, zda byla daň doměřena v zákonné lhůtě, musí se zabývat dalším průběhem daňového řízení. Ze správního spisu tedy dále vyplynulo, že:

- správce daně sice vydal dodatečné platební výměry na daň z příjmů za zdaňovací období let 1998 až 2000 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 1998 až 2. čtvrtletí roku 2001, a to vůči Mgr. M. H., D. H. a stěžovateli, jako právním nástupcům zesnulého F. H., nicméně stěžovatel se proti těmto platebním výměrům odvolal (odvolání doručené správci daně dne 24. 9. 2003);

- rozhodnutími z 26. 11. 2003 správce daně ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů za zdaňovací období let 1999 a 2000 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1999 až 4. čtvrtletí roku 2000, vydaných 27. 8. 2003, neboť v rozhodnutí chyběly základní náležitosti (konkrétně přesné označení příjemce rozhodnutí);

- rozhodnutím z 2. 2. 2004 správce daně zastavil řízení kvůli neplatnosti dodatečných platebních výměrů (na daň z příjmů za zdaňovací období let 1998 až 2000 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 1998 až 2. čtvrtletí 2001), neboť odpadl důvod řízení;

- dne 2. 2. 2004 vydal správce daně dodatečné platební výměry na daň z příjmů za zdaňovací období let 1999 a 2000 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1999 až 4. čtvrtletí 2000, a to vůči zesnulému F. H. (doručeny byly Mgr. M. H.);

- rozhodnutími z 1. 12. 2005 správce daně ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů za zdaňovací období let 1999 a 2000, na daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí roku 1999 až 4. čtvrtletí roku 2000, vydaných 2. 2. 2004, neboť v rozhodnutí chyběly základní náležitosti (konkrétně přesné označení příjemce rozhodnutí);

- platebními výměry datovanými 6. 12. 2005 správce daně rozhodl o vyměření daně z přidané hodnoty (za 4. čtvrtletí roku 1998 až 2. čtvrtletí roku 2001) a daně z příjmů (za zdaňovací období let 1998, 1999 a 2000);

- stěžovatel i proti těmto dodatečným platebním výměrům podal odvolání, které bylo správci daně doručeno 28. 12. 2005;

- rozhodnutími z 26. 10. 2006 Finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům.

[21.] Jak již soud výše předeslal, úkonem, který jako prvý přerušil běh prekluzivní lhůty pro doměření daně, bylo zahájení daňové kontroly dne 25. 2. 2002. Z uvedeného přehledu je pak patrné, že správce daně následně podvakrát dodatečně doměřil daň z příjmů i daň z přidané hodnoty (dodatečné platební výměry z 27. 8. 2003 a 2. 2. 2004), avšak následně ověřil neplatnost dodatečných platebních výměrů (rozhodnutí správce daně z 26.

11. 2003 a z 1. 12. 2005), resp. kvůli neplatnosti dodatečných platebních výměrů řízení zastavil (rozhodnutí z 2. 2. 2004). Konečně správce daně vydal dodatečné platební výměry datované ke dni 6. 12. 2005, proti nimž se stěžovatel sice odvolal, ale rozhodnutími ze dne 26. 10. 2006, uvedenými v záhlaví tohoto rozsudku, Finanční ředitelství v Brně jeho odvolání zamítlo.

[22.] Pro zachování lhůty podle § 47 d. ř. umožňující vyměřit či doměřit daň je přitom stěžejní, kdy je daň vyměřena či doměřena pravomocně (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, čj. 9 Afs 86/2007 - 161, č. 1542/2008 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 8 Afs 149/2005 - 147). Za okamžik pravomocného doměření daně je pak nutné považovat okamžik oznámení rozhodnutí o odvolání jeho příjemci. Ze správního spisu vyplývá, že tento okamžik nastal dne 31. 10. 2006. Soud pouze poznamenává, že jednotlivé úkony činěné v rámci daňové kontroly nemají žádný vliv na běh prekluzivní lhůty, neboť daňovou kontrolu je nutné chápat jako jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 2 Afs 69/2004 - 52, č. 634/2005 Sb. NSS).

[23.] Vzhledem k tomu, že byla daňová kontrola zahájena 25. 2. 2002, běžela tříletá lhůta prekluzivní lhůta pro doměření daně znova od konce roku 2002 a její běh skončil koncem roku 2005. Byla-li daňová povinnost pravomocně stanovena až 31. 10. 2006, stalo se tak již po uplynutí prekluzivní lhůty.

[24.] Finanční ředitelství v Brně sice uvedlo, že ze správního spisu je zřejmé, že „*úkony byly činěny již od roku 2003*“, aniž by však toto své vyjádření jakkoli konkretizoval, Nejvyššímu správnímu soudu se ovšem toto tvrzení nepodařilo ověřit. Podle jeho názoru ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány učinily nějaké úkony, které by byly s to běh prekluzivní lhůty přerušit.

[25.] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost v plném rozsahu důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. zrušil jak výrok č. III napadeného rozsudku krajského soudu, kterým krajský soud částečně zamítl žalobu, tak rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně vyčtená právě ve výroku č. III rozsudku krajského soudu, tak také rozhodnutí správce daně, která těmto rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně předcházela - dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1999 a 2000 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 1999 až 2. čtvrtletí roku 2001. Rozhodnutí o stanovení daně po marném uplynutí prekluzivní lhůty je totiž nutno považovat za rozhodnutí nezákonná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 93/2012 - 39).

[26.] Pokud jde o výrok IV. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jej není nezbytně třeba také rušit, ale pro jeho správnost jej postačí doplnit výrokem o náhradě nákladů řízení vyneseným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V.
Závěr a náklady řízení

[27.] Protože byla kasační stížnost v plné míře důvodná, Nejvyšší správní soud částečně zrušil rozsudek krajského soudu (výrok III.), jakož i v tomto výroku uvedená rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, tak také dodatečné platební výměry předcházející rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně.

[28.] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. věty druhé: „*Rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.*“.

[29.] Krajský soud ve svém rozsudku výroky I. a II. zrušil dvě rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně a dva těmto rozhodnutím předcházející dodatečné platební výměry správce daně (na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 a na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 1998) a v tomto rozsahu, v němž bylo vyhověno žalobě, přiznal žalobci také náhradu nákladů řízení (dvě čtrnáctiny z celkových 14.600 Kč, tedy 2.086 Kč). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i ve zbylé části měl krajský soud žalobě vyhovět a zrušit tak také ostatní rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně a správce daně, náleží mu jako náhrada nákladů řízení před krajským soudem a řízení o předchozí kasační stížnosti zbylá část nákladů řízení (zbývajících dvanáct čtrnáctin). Za soudní poplatky je to tedy dvanáct čtrnáctin z částky 5.000 Kč, tedy 4.286 Kč, a za náklady zastoupení advokátem dvanáct čtrnáctin z 9.600 Kč, tedy 8.228 Kč, po zvýšení o daň z přidané hodnoty (21%), jíž je právní zástupce plátcem 9.956 Kč. Celkově tedy stěžovateli za řízení před krajským soudem a za řízení o předchozí kasační stížnosti náleží jako náhrada nákladů řízení částka 14.242 Kč.

[30.] Také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s principem procesní úspěšnosti (§ 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.). Protože měl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, náleží mu náhrada za soudní poplatek (5.000 Kč) a za náklady zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a sepis kasační stížnosti) po 2.100 Kč a dva související poplatky po 300 Kč podle § 7 a 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve spojení s čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., po zvýšení o daň z přidané hodnoty (21%), jíž je právní zástupce plátcem, v celkové výši 5.808 Kč. Celkově tedy stěžovateli za současné řízení o kasační stížnosti náleží jako náhrada nákladů řízení částka 10.808 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu